

Triomf van de liefde

Klassiek De eerste versie van Beethovens enige opera is de beste. René Jacobs weet waarom.

Leonore (versie 1805).
Freiburger Barockorchester
o.l.v. René Jacobs
★★★★☆
Gezien op 26/10 in Paleis voor
Schone Kunsten, Brussel

Mag ik u iets vragen? Is het nu al gedaan? De Engelse jongeman enkele stoelen verder begrijpt er in de pauze niks meer van. Meer dan anderhalf uur heeft hij op zijn smartphone zitten pulken naar een libretto dat hem wegwijs kon maken in het verhaal van Leonore, die vermomd als de kerel Fidelio haar echtgenoot uit een malafide gevangenis wil redden. Arme Engelsman: al die tijd is hij op zoek gegaan naar *Fidelio*. Dat René Jacobs niet die opera, maar *Leonore* – de originele, langste en minder bekende versie – op de pupiter gelegd had, is hem ontgaan.

Er zijn verdomd goede argumenten om *Leonore* te kiezen boven *Fidelio*. Meer muziek, om te beginnen, die lucht en leven geeft aan deze half ludieke, half ernstige bevrijdingsopera. Terwijl *Fidelio* meer humanitair manifest is dan muziektheater, viert *Leonore* de triomf van de liefde.

In Bozar had Jacobs een excellente ploeg klaar om alle stofdeeltjes uit deze partituur te jagen. In de ouverture knepen de spelers van het Freiburger Barockorchester het hele drama uit: hoopvol dolende melodieën werden uit hun benauwdheid verlost door een enkele trompet. Ronduit prachtig waren de wagneriaanse dimensies die Jacobs aanboorde in bedrijf 3. Jammer wel dat Beethoven het de horns zo lastig maakte in Leonores grote aria of dat het vogeltje van Petra Müllejans meer weg had van een dolle wesp.

Als titelheldin koppelde Marlis Petersen androgyn lichaamstaal aan fenomenale, stralende zang. Daarmee had ze een natuurlijk overwicht op Maximilian Schmitt, die met de getraumatiseerde Florestan niet veel kanten uit kon. Schitterend dan weer was Robin Johannsen, die als het bakvisje Marzeline een heerlijk scala aan emoties aanboorde.

Dat *Leonore* overigens onspeelbaar zou zijn, is nog een fabeltje dat Jacobs van tafel veegde. De sobere regie die voor deze uitvoering uitgedacht werd, is meer waard dan regies die deze opera over het glibberpad van humor en humanitarisme voeren.

TOM JANSSENS

Briljant absurdisme

Comedy Zelden was comedy zo spannend en onvoorspelbaar als in de debuutvoorstelling van Pieter Verelst.

Mijn broer en ik.
Pieter Verelst
★★★★★
Gezien op 26/10 in
Arenbergsschouwburg,
Antwerpen. Nu op
tournee.

Pieter Verelst vertelt een familiehaal en haalt herinneringen op aan zijn jeugd in de 'anale driehoek' Kontich-Reet-Aartselaar, waar kots en natte acne hem om de oren vlogen. Op zich typisch Vlaamse kost, maar het is maar een van de vele ingrediënten in zijn wonderlijke komische universum. Daar kan op elk moment iets onverwachts gebeuren. Een grap, een woordspeling, een rijm, een lied, een oerschreeuw, een kramp, een imitatie, een hysterische huilbui, een gekke smoel, een raar dansje ... Verelst volgt elke associatie die zich aandient en laat zo haast elke situatie ontsporen.

Plots staat hij op zijn hoofd of gebruikt een stofzuiger als didgeridoo. Hij doet een meeuw na of een ezel die een koelkast kakt. Absurd? Jazeker, maar de comedian blijft

wel bij de les en verwacht van zijn publiek hetzelfde.

In 2016 won Pieter Verelst met deze monoloog het Camerettenfestival in Rotterdam, en eerder al het Groninger Studenten Cabaret Festival. Hij heeft sindsdien vooral in Nederland gespeeld en zijn stijl leunt aan bij het ontregelende Nederlandse cabaret van Hans Teeuwen of Micha Wertheim. Maar dan met die ondefinieerbare absurde twist, eerder Belgisch dan Vlaams, en gedrenkt in de volkse klei.

De vergelijking met Wim Helsen is onvermijdelijk, maar Verelst heeft nog meer troeven. Een ongebreidelde energie, die hem doet dansen en springen. Een arsenaal aan gezichtsuitdrukkingen. Hij imiteert even goed mensen als dieren. En hij komt weg met flauwiteiten omdat hij ze meteen ontkracht.

En ondanks die brutale breaks en afleidingsmanoeuvres blijf je benieuwd naar de afloop van het verhaal. Een happy end zit er niet in, maar dat weet je van bij het begin. Het is net de spankracht tussen het dramatische uitgangspunt en de aaneenschakeling van grappen en absurditeiten die deze voorstelling zo briljant maakt. Nooit maakte een beginnende comedian meer indruk in Vlaanderen.

KAREL MICHIELS

Pieter Verelst: indrukwekkend. © Tom Bertels

GRATIS

BON

dialect-
magneten

Uw bon voor GRATIS magneten met uw dialect

Maak koelkastpoëzie met dialectwoorden uit uw provincie

De Standaard houdt deze week zijn jaarlijkse taalweek. Deze keer komt u alles te weten over onze dialecten. Die zijn plastisch, spitsvondig, mooi en soms plat. En ze zijn van iedereen. Als kers op de taart krijgt u vandaag een GRATIS vel magneten met dialectwoorden. Een speelse suggestie van de honderden dialecten die Vlaanderen rijk is, een mandje sappige parels van eigen bodem.

Ruil deze bon om bij uw dagbladhandel en ontvang GRATIS uw magneten met de dialectwoorden uit uw provincie.*

Er zijn vijf verschillende versies:

- West-Vlaanderen
- Limburg
- Antwerpen
- Oost-Vlaanderen
- Vlaams-Brabant

U kunt uw vel magneten met deze bon ophalen van zaterdag 28 oktober 2017 tot en met zaterdag 4 november 2017, zolang de voorraad strekt.

Alle info op standaard.be/taalmagneten

Bericht aan dagbladhandel: bijbestellen van de taalmagneten met dialectwoorden, ook de dialecten uit andere provincies (West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Limburg, Antwerpen en Vlaams-Brabant), kan via www.dagbladverkopers.be

*Deze bon kan omgeruild worden voor een gratis vel magneten met dialectwoorden uit uw provincie bij uw dagbladhandel. Enkel originele bonnen worden aanvaard, maximum 1 magnetenvel per bon. Niet verenigbaar met andere promoties. Aanbod geldig van zaterdag 28 oktober tot en met zaterdag 4 november 2017. Bijbestellen kan zolang de voorraad strekt, op = op.

VERWACHT HET ONVERWACHTE

dS

De
Standaard